

Ο ΦΑΣΟΥΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Καὶ τείσαι, ἄνθρωπε μωρέ, ποῦ φλυαρεῖς ἐμπρός μου,
ἂν μὲ τὰ ζῶα τὰ λοιπὰ παραβληθῆς τοῦ κόσμου;

Ἔχεις τὴν χαιτὴν λιονταριοῦ καὶ τὸ κεντρὶ τῆς σφήκας,
ἔχεις περὰ τοῦ παγονιοῦ καὶ τοῦ στρουθοκαμήλου,
ἢ τοῦ προβάτου τὸ μαλλί, τὸ γάλα τῆς κατσίκας,
τὰ δόντια τοῦ ἐλέφαντος, τὸ στόμα κροκοδείλου;

Ἔχεις τὸ χιλιμίντρισμα ἐκεῖνο τῆς φοράδας,
ἔχεις λαγοῦ περπατησιὰ καὶ κάβουρα ποδάρια,
ἢ τοῦ ξιφία τὴν οὐρά, ἢ κἂν τῆς σουσουράδας,
ἢ κἂν τῆς πίνας τὸ φαγὶ καὶ τὰ μαργαριτάρια;

Ἔχεις αὐτιά τοῦ γαῖδουριοῦ, τῆς κουκουβάγιας μάτι,
ἢ τῆς χελώνας τὸ καυκὶ καὶ τζίτζικα λαρύγγι,
κι' ὅποταν θέλῃς εἰμπορεῖς, βρὲ ἄνθρωπε σακάτη,
νὰ βγάλῃς ἀπὸ μέσα σου ἵπποποτάμου ξύγκι;

Μπορεῖς νὰ πέσης στὸ νερὸ ἀπὸ ἕψηλὰ σὰν γλάρος,
καὶ τὸ μακρὸν τὸ ῥάμφος σου μαρίδες νὰ ρουφήσῃ;
Μπορεῖς καὶ σὺ ν' ἀλατισθῆς καθὼς ὁ μπακαλιάρος
κι' ἀπὸ τ' ἀλάτι τὸ πολὺ νὰ γίνῃς στοκοφίσι;

Μπορεῖς σκουλιῆκι ἐνταύτῳ καὶ πεταλοῦδα νῆσαι
κι' ἀπὸ τὸ σάλιο σου νὰ βγῆ μεταξωτὴ λουρίδα,
ἢ, ὅπερ σπουδαιότερον, μπορεῖς ν' ἀποκοιμᾶσαι
μ' ἓνα ποδᾶρι κρεμαστὸς καθὼς τὴν νυκτερίδα;

Μπορεῖς νὰ ζῆς χωρὶς βρακιά, παπούτσια καὶ φωκόλα,
ἢ τρία κἂν πηδιύματα νὰ κάνῃς σὰν ζαρκαδί;
Μπορεῖ ἀπὸ τὰ σπλάγχνα σου νὰ ἔβγῃ καυμιά κόλλα,
χαβίари, αὐγοτάραχο, ἢ τῆς μουρούνας λάδι;

Μπορεῖ ἀπὸ τὸ δέρμα σου νὰ ἴδουμε μιὰ διφθέρα,
σαμουρία, γούναις στρώματα, παπλώματα, καπόταις;
Μπορεῖς καθὼς τὸν κόκορα μονόχα σὲ μιὰ μέρα
νὰ χωρατεύῃς μ' ἑκατὸ τριάντα πέντε κόταις;

Μπορεῖς καὶ σὺ νὰ χώνεσαι στῆς τρύπαις σὰν ποντίκι,
ἢ νὰ πετᾶς σὰν κότσυφας, σὰν σπῖνος, σὰν ὀρτύκι;
Μπορεῖς ποτὲ τὰ ὅσα τρῶς, βρὲ ἄνθρωπε τεμπέλη,
νὰ τὰ μασσᾶς σὰν μέλισσα καὶ νὰ τὰ βγάζης μέλι;

Οὐ! νὰ χαθῆς, κηφναριό .. στῶν μελισσῶν τὸ συμῆνος
ἔσὺ ζηλεύεις μοναχὰ τὴν θέσιν τοῦ κηφῆνος,
καὶ θέλεις πάντα χάρισμα νὰ τρώγῃς στὴν κυψέλην,
ὀπότεν εἶσαι μάλιστα γιγαντομάχος Ἕλληνας!

Ὅ,τι μικρὸν καὶ ἀφανὲς ἢ πτέρνα σου πατεῖ
γελᾶ μὲ τὰ καμώματα τῆς λογικῆς ἀγέλης,
κ' ἂν πῆς κ' εἰς ἓνα μύρμηκα ἴσδὸν κόσμον τί ζητεῖ,
θὰ σ' ἀπαντήσῃ αὐθαδῶς: «ἀμὲ καὶ σὺ τί θέλεις;»

Ἐνα κουνουπι ζωηρὸ ἐκάθισε μὲ ἕμερα
σ' ἑνὸς βωδιοῦ τὸ κέρατο κι' ἐσφύριζ' ἐκεῖ πέρα,
κι' εἶπε τὸ βῶδι μὲ ψυχρὸν Ἑγγλέζου χαρακτῆρα:
«καὶ ὅταν ἦλθες κ' ἔφυγες χαμπάρι δὲν σ' ἐπῆρα».

Ἄν εἰμπορῆς, βρὲ ἄνθρωπε, ἴπες του καὶ σὺ αὐτά,
ὅταν ἴσ' αὐτιά σου νηστικὸ σφύριζοντας πετᾶ·
μὲ σφύριγμα καὶ δάγκωμα κακὰ σὲ ξημερόνει,
ἂν δὲν σκεφθῆς δελτάριον ν' ἀνάψῃς Ζαμπιρόνη.

Βλέπεις αὐτὸν τὸν μπουρμπουλα, τὸν ἀφανῆ ἴσδὸ χῶμα
ποῦ μὲ τὰ πόδια του κυλᾶ τὴν μὲ καὶ ἄλλη βρωμα;
μεγάλῃς ἔτυχε ποτὲ ἴσδὸν Αἴγυπτον λατρείας
ὡς τοῦ Ἡλίου σύμβολον, δυνάμεως κι' ἀνδρείας.

Καὶ ὕστερα κορδόνεσαι καὶ θεωρεῖς ὡς δῶρον
καὶ τὸ μυαλὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ μυαλὸ τῆς ῥάχης,
σύ, τοῦ Δαρβίνου ἢ μαίμου, σύ, δίπουν μαστοφόρον,
σύ, ἄνθρωπε θαυμάσιε, ποῦ κακὸ ψόφο νάχῃς!

Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Ποῦ νὰ εἶσαι, ὦ ψυχὴ μου; ... δὲν σ' εὐρίσκω πουθενά,
καὶ μὲ κάνεις νὰ θυμῶνω καὶ νὰ παίρνω τὰ βουνά.
Ποῦ νὰ κάθῃσαι, ψυχὴ μου; ἀπ' ἐμπρὸς ἢ ἀπ' ὀπίσω;
ὅσο σ' ἓνα κι' ἄλλον τοῖχο τὸ ξερό μου κι' ἂν κτυπήσω,
δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω μήτ' ἐγὼ μὴδὲ κανεῖς
ἂν ἐσὺ τὸ αἷμα εἶσαι ἢ τὸ αἷμα σὺ κινεῖς.

Μήπως εἶσαι νοῦς, ὡς γράφει ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης;
Ἄλλ' ἂν εἶσαι νοῦς καὶ μόνον, πῶς δὲν κάνεις ὅ,τι θέλεις;
μή, ὡς λέγει ὁ Σενέκας, εἶσαι σῶμα θέλον θρέψιν;
Ἄλλ' ἂν εἶσαι σῶμα μόνον, πῶς μὲ φέρεις πρὸς τὴν σκέψιν;

Εἶσαι δούλη τῆς σαρκός μας ἢ τοῦ σώματος κυρία ;
 Ἐνα τάχα μόνον μέρος χωριστὸν ἀποτελεῖς,
 ἢ χωρίζεσαι εἰς δύο, ἢ χωρίζεσαι εἰς τρία,
 ὅπως γράφει καὶ κηρύττει ὁ Μακροίκης ὁ πολὺς ;

Ἄν ἐνίστε μαζί σου ἀπιστῶ καὶ ἀμφιβάλλω,
 μὰ πιστεύω πότε πότε πῶς ὑπάρχεις δίχως ἄλλο·
 κι' ἂν ὑπάρχεις, ὦ ψυχὴ μου, ποῦ θὰ πᾶς σὰν τὰ κορδῶσω
 καὶ τὸ πνεῖμά μου ἴστας χεῖρας τοῦ Κυρίου παραδώσω ;

Εἶσαι ἄυλος, ψυχὴ μου, καὶ τὴν ὕλην συντηρεῖς,
 κι' ὡς τοιαύτη ἴσὸς κεφάλια τῶν ἀνθρώπων δὲν χωρεῖς,
 ἢ ἐξ ὕλης συγκειμένη πᾶσαν ὕλην κυβερνᾷς
 καὶ τοὺς πόθους παροξύνεις καὶ τὰς σκέψεις μας γεννᾷς ;

Ἵλα πρόβλημα καὶ γριῖθος κι' ὅλα λόγια ἴστων ἀέρα...
 Ἐ ! σοφοί, δὲν μ' ἀπαντᾶτε ; ... τὴν κακὴ ψυχρὴ σας μέρα.
 Κι' ὅμως τόση βασιλεύει ἀρμονία θαυμαστή,
 ποῦ κι' ὁ δῦσπιστος πιστεύει κι' ὁ πιστεύων δισπιστεῖ.

Η ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ὁ πάλαι Πυγμαλίων, γνωστὸς ἴστων οἰκουμέννῃν,
 ἠγάπησε γυναῖκα εἰς πέτραν σκαλισμέννῃν,
 καὶ τόσον ἐρωτεύθη, ὅπου τὴν παρεκάλει,
 νὰ ζωντανέψη· μ' ὅλα τὰ πέτρινά της κάλλη,
 ὡς ποῦ ζῶν γεμάτη κ' ἡ πέτρα ἐσηκώθη
 κ' ἐκεῖνος ἐζουράθη καὶ τὴν ἐστεφανώθη.

Κ' ἐζήλευε μαζί της σὰν ἄγριος Ὁθέλλος,
 ἀλλ' ὅμως ὁ ἐρίθης τὴν ἔπαθε σὸ τέλος
 καὶ εἶπε τότε μόνος : «καλὰ κ' ἐγὼ νὰ πάθω,
 καὶ πρέπει ἀπὸ τώρα καὶ σὸ ἐξῆς νὰ μάθω
 πῶς ἂν μὲ κάθε ξύλο μπορεῖ νὰ γίνῃ Γιάννης,
 μὰ κι' ὅποια πέτρα κόψης καὶ μὴ γυναῖκα κάνεις».

Ἐκ τῶν προσεχῶς ἐκδιδομένων νέων ποιημάτων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

